

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: K. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Indická republika, t. č. bytem H. H., se sídlem Ž. 12, L., zastoupeného JUDr. Davidem Kojzarem, advokátem se sídlem Lidická 784, 278 01 Kralupy nad Vltavou, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. MV-135742-2/OAM-2016,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Davidovi Kojzarovi, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši **12.342,- Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. MV-135742-2/OAM-2016, kterým bylo podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, když žalobce ve své opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti, nepoukázal na podstatnou změnu okolností jeho případu, a ani žalovaný neshledal nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že by žalobce mohl

být vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy ve smyslu ust. § 12 a § 14a zákona o azylu.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný se projednávanou věcí po skutkové stránce nikterak nezabýval, pouze přistoupil k formalistickému řízení, jehož výsledkem bylo vydáno formulářové rozhodnutí. Žalovaný neshledal, že by v případě žalobce došlo k podstatné změně okolností, pro které by bylo možné se domnívat, že by byl žalobce vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, nicméně konkrétní důvody, které jej vedly postupovat v souladu s ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu neuvedl. Napadené rozhodnutí postrádá posouzení individuálních aspektů a využívá možnosti okamžitého zamítnutí. Navíc žalobce ve své žádosti uvedl tvrzení, se kterými se žalovaný nevypořádal, konkrétně s hrozbou újmy plynoucí z možnosti vzniku válečného konfliktu mezi Indií a Pákistánem, přičemž odkázal na tři mezinárodní zdroje. Žalovaný rovněž nezohlednil žalobcův zdravotní stav, kdy v důsledku dvou prodělaných operací musí mít žalobce klidový režim, což se zcela vylučuje s odcestováním do země původu. Žalobce se proto domnívá, že se jeho situace od poslední podané žádosti podstatným způsobem změnila a splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, případně doplňkové ochrany. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby, neboť v případě žalobce jde již v pořadí o osmou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobce opakovaně neuvedl žádné podstatné změny okolností v jeho případě. Žalobce podal žádost z důvodu hrozby vypuknutí války mezi Indií a Pákistánem a spolu s tím poukázal na svůj zdravotní stav, který není po dvou prodělaných operacích bezproblémový. Žalovaný posoudil důvody další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil během předchozích správních řízení a neshledal existenci nových a podstatných skutečností, jež by prokazovaly, že žalobci hrozí pronásledování nebo hrozba vážné újmy. Žalovaný se domnívá, že postupoval v souladu s právními předpisy a nedopustil se nezákonnosti. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl v plném rozsahu.

V replice žalobce uvedl, že v žádném případě nesouhlasí se závěry žalovaného, neboť jeho vyjádření prokazuje čistě formalistický přístup, když několikrát poukázal na skutečnost, že v případě žalobce jde o opakovanou žádost, spokojil se se zjištěními vyplývajícími z předchozích správních řízení a již se nezabýval tvrzeními žalobce. Žalobce má právo, aby byla jeho věc řádně posouzena, což se nestalo, když napadené rozhodnutí postrádá zhodnocení důkazů, případně argumentaci žalovaného proč tak neučinil. Zhodnocení výsledků z předcházejících řízení nelze považovat za dokazování. Pokud žalovaný shledal, že žalobcem tvrzená hrozba konfliktu je nedostačující, mohl nepochybně dokazování doplnit z vlastní iniciativy. Žalovaný však neuvedl, proč jsou tvrzení žalobce neakceptovatelná. Žalobce tak i nadále žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje

ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 06. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64 (dostupné na www.nssoud.cz), podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřipustnou.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již v pořadí osmé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Poslední meritorní přezkum situace žalobce, tedy šesté žádosti, byl proveden rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 3. 2017, č. j. 75 Az 46/2017-42, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta pro nedůvodnost.

Z dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 06. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 (dostupné na www.nssoud.cz) vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu

této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.

Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 26. 04. 2002, kterou zdůvodnil obavou před pronásledováním ze strany teroristů a policie, neboť jej vinila z údajné spolupráce s teroristy.

Dne 25. 04. 2007 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž jako důvod opětovně uvedl obavu z návratu do vlasti, kde mu hrozí potíže s tamní policií, která jej stíhá pro spolupráci se separatisty.

V pořadí třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána dne 08. 07. 2010 a žalobce jako důvod uvedl obavu z návratu do Indie kvůli možným potížím s tamní policií. Jako vedlejší důvod zmínil snahu zajistit si na území České republiky legální pobyt.

Dne 27. 03. 2014 podal žalobce čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou zdůvodnil obavou z policie, případně extremistů, ztrátou kontaktů ve vlasti, dlouhou dobou strávenou na území České republiky, nevystavení dokladu indickým zastupitelským úřadem a obecnou situací sikhského obyvatelstva Indie.

Řízení o jeho v pořadí páté žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne 15. 05. 2014 a i tato žádost byla zdůvodněna obavou z policie, případně z extremistů, ztrátou kontaktů ve vlasti, dlouhou dobou prožitou na území České republiky, nevystavení dokladu indickým zastupitelským úřadem a obecnou situací sikhského obyvatelstva Indie.

Dne 16. 09. 2014 podal žalobce šestou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kde opakovaně zmínil potíže se separatisty, indickou policií, absencí platného osobního dokladu a jeho momentálním zdravotním stavem.

Sedmá žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána dne 24. 2. 2015 a byla zdůvodněna shodnými skutečnostmi, jež byly žalobcem uvedeny v předešlých žádostech.

Dne 4. 10. 2016 podal žalobce další, v pořadí již osmou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že podstoupil dvě lékařské operace a ošetřující lékař mu doporučil odpočívat. Na území České republiky se nachází od roku 2002, přičemž zemi původu nikdy nenavštívil. Žalobce rovněž zmínil i obavu z vypuknutí válečného konfliktu mezi Indií a Pákistánem.

Po posouzení shora uvedených věcně shodných žádostí soud konstatuje, že shledal skutečnosti tvrzené žalobcem v jeho osmé žádosti za shodné se skutečnostmi uvedenými v předešlých žádostech, a proto žalovaný zcela správně správní řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s ustanovením § 11a odst. 3 zákona o azylu, zastavil.

K námitce žalobce týkající se nedostatečného zdůvodnění napadeného rozhodnutí včetně nevypořádání se žalovaného s žalobcem tvrzenými skutečnostmi soud uvádí následující. Ustanovením § 11a odst. 3 zákona o azylu byl zaveden speciální postup v případech tzv. dalších opakovaných žádostí neboli třetí a v pořadí dalších opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany, který měl za cíl zamezit zneužívání řízení ve věcech mezinárodní ochrany, kdy cizinci podávají stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to i za situací kdy dosavadní řízení v téže věci nebylo skončeno. Je-li z kontextu předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany možné se domnívat, že cizinec nebude vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí

vážná újma v souladu s ust. § 14a zákona o azylu, správní orgán řízení zastaví. Tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením za předpokladu, že všechny žalobcem tvrzené skutečnosti již byly posouzeny v první řadě ministerstvem a následně i odvolacím orgánem. V případě žalobce jsou žádosti o udělení mezinárodní ochrany podávány v krátkém po sobě jdoucím časovém období, čímž pádem je naplněna podmínka, pro kterou je možné vycházet ze zjištění v minulém řízení, tak jak to učinil žalovaný. Nově tvrzené skutečnosti musí ukazovat na podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný správně dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené skutečnosti týkající se možného vzniku válečného konfliktu mezi Indií a Pákistánem, nevystihují svojí podstatou a charakterem skutečnosti způsobující podstatnou změnu okolností. Tvrzené skutečnosti byly již řádně zkoumány v předchozích řízeních, a proto byl žalovaný oprávněn využít zjištěné závěry z předchozích řízení a napadené rozhodnutí jimi zaštitit. Námitka žalobce tak nebyla soudem shledána důvodnou.

K námitce žalobce k neudělení humanitární azylu i přes naplnění zákonných podmínek soud uvádí následující. V ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, dostupný na www.nssoud.cz) bylo opakovaně zdůrazněno, že azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Předmětem dokazování v řízení o azylu není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzeních.

Důvody hodné zvláštního zřetele, jež by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu, obecně nejsou obtíže spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, neplodnost, skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v České republice oženit a založit zde rodinu či obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace. Naopak za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze považovat zvlášť těžkou nemoc, zdravotní postižení, příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory anebo například věk žadatelky o mezinárodní ochranu vyšší než 80 let a žadatel poukazuje na svůj nedobrý zdravotní stav.

Lékařské zprávy předložené žalobcem během předchozích správních řízení jednoznačně prokazují, že zdravotní stav žalobce není nikterak vážný. Je pravdou, že žalobce prodělal dva operativní zákroky, nicméně ošetřující lékař ve své zprávě uvedl, že zdravotní stav žalobce je v pořádku a výslovně doporučil normální zátěž. Žalobce uvedl, že by vycestování do země původu nebyl pro svůj zdravotní stav schopen, a proto je tedy s podivem, že ve svých předchozích žádostech uvedl, že po zmíněných operacích pracoval v zemědělství a byl schopen zvládat i fyzicky velmi náročné práce. V předchozích řízeních bylo nashromážděno dostatečné množství lékařských zpráv, kde byl žalobcův zdravotní stav vždy shledán jako dobrý. Žalobce netrpí žádným závažným či nevyléčitelným onemocněním, nepodstupuje na území České republiky žádnou specializovanou léčbu, neužívá žádné léky a nedochází k lékařským kontrolám. Žalobcovu údajné omezení v důsledku dvou prodělaných operací nebylo prokázáno, a tudíž jej nelze považovat za závažné či nevyléčitelné onemocnění, které by odůvodňovalo udělení humanitárního azylu a zároveň znemožňovalo

vycestování do země původu. S ohledem na výše uvedené tak soud i tuto námitku neshledal důvodnou.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobce neprokázal existenci nových skutečností, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení, což sám výslovně potvrdil a jeho zdravotní stav není tak závažný, aby bylo možné uvažovat o udělení humanitárního azylu. Soud je toho názoru, že žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Davidovi Kojzarovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 75 Az 42/2016-18. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 12.342,- Kč, Tato částka se sestává 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, a podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d), z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 2.142,- Kč ve výši 21 % DPH z částky 10.200,- Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Zástupcem vyúčtovaný čtvrtý právní úkon za zaslání repliky k vyjádření žalovaného k přiznání odkladného účinku soud neshledal oprávněným, když byl učiněn téměř deset dní po samotném rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. července 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová